

m. Şecaat

Şecâat; insanın, hayatı pahasına da olsa, hakkı müdafaada metin ve cesur olmasıdır.

Din, vatan ve namusa tecavüzde bulunanlara karşı, şecâat ve cesaretle onlara karşı çıkmak, Allah'a sığınarak bu tehlikelerin defi için, bütün kuvvetiyle çalışmak lazımdır.

Her nevi zulüm ve şiddete karşı mukavemet şecâatle olduğu gibi, insana ölümü de kemal-i sükunet ve huzur içinde karşılattıran ancak bu güzel haslettir.

Allah için cihad eden bir mümin, harp meydanında bir aslan, asayiş zamanında ise, bir melek gibidir. Şecâat yalnız harp meydanlarında değil, her vazifede ve her yerde lazımdır.

Şecâat, insan için en büyük bir meziyet ve mukaddes bir haslettir. Şecâat, kalbin metanetini ve imanının kuvvetini gösterir. Hususan, insanın nefsi emareye karşı olan şecâati onu en yüksek makama çıkarır.

Cesaret insan için daima lazımdır. Bunun kaynağı ise imandır. Şecâatin makbuliyeti dinin emrettiği şekilde olmasıdır. Manevîyatı zayıf olan insanlarda korkaklık hâkimdir. Korkaklık ise şecâate zittir ve zararlı bir haslettir. İnsanı düşmanlarına mağlup ettiren bir zafiyettir. Korkak bir insan hiçbir zaman rahat ve huzur bulamaz. Hislerine mağlup olarak, ümitsizliğe düşer, daima korku ve vahşet içinde yaşar; huzur ve saadetten mahrum kalır.

Şecâatli olanlar daima muzaffer olurlar, korkak olanlar ise daima hüsrana uğrarlar.

Her fazilette olduğu gibi, şecâatin de en güzel örneklerini Peygamber Efendimizde (sav) görmekteyiz. Huneyn Gazasında askerler geri çekildiği zaman Peygamber Efendimiz (asm.) tek başına düşmana hücum etmiştir. Bunu gören askerler tekrar geri dönerek savaşa katılıp, muzaffer olmuşlardır.Yani, Hazret-i Peygamber (sav)harpten geri çekilen bir orduyu şecâati ile tekrar toparlayıp, savaşın kazanılmasına vesile olmuştur.

Şecâat kahramanı Hazret-i Ali (ra.) birçok kez demiştir ki:

“Harbin dehşeti arttığı vakit, biz Resul-i Ekrem Aleyhissalatü Vesselam’ın arkasına iltica edip, tahassün ediyorduk.”

Çünkü, Peygamber Efendimiz (asm.) tek başına İslâmiyet'i tebliğe çıktı ve bütün yanlış inançlar ve batıl dinleri mağlup ederek İslâmiyet'i dünyanın başına geçirdi.

Hazret-i Ali (ra.)

“Düşmandan kaçmam ve kaçan düşmanı da kovalamam.”

diyerek, meydan-ı harpte daima celaldarane harbetmiştir.

Tarihte okuduğumuza göre ölüm cezasına çarptırılan **Sokrat**; zehir dolu olan kadeh kendisine verildiğinde, hiçbir telaş ve heyecan göstermemiş, hatta çehresinin rengi bile değişmemiş:

“Eğer müsaade ederseniz Cenab-ı Hakk'a son bir kulluk görevimi yapayım, ona dua edeyim, duamın kabul olunmasını rica edeyim.”

diyerek müsaade almış, dua ettikten sonra kadehi eline alarak, ağlayan dostlarını sükûnete davet ederek zehiri içmiştir.